

derpaa, før han kjendte Noget til de Betingelser, som de private Entreprenører havde stillet dem, der havde underhandlet med det sjællandske Jernbaneselskab om at anlægge Banen, og endvidere har den meget ærede Minister tilstaaet, at endnu staa den falsterke Bane de Vedkommende i en saadan Pris, at de kunne i det Hele taget staa dem vel derved, og at de navnlig kunne ved en Afslutning med et andet Selskab om Hollandsbanen, osv. faae en god Pris for Banerne. Af disse to Ting, beviser nu det første, at hvad der er kommet ud af disse Transaktioner, hvilket Beløb, der nu maatte være givet af dem, der have fremaldt Koncessionen for det sjællandske Jernbaneselskab, saa har dette Beløb ikke havt den ringeste Indflydelse paa, hvad det sjællandske Jernbaneselskabs Antægsium eller Garantium skulde være, eller paa den Kontrakt, som er sluttet mellem det sjællandske Jernbaneselskab paa den ene Side, og Rowan og Tietgen paa den anden Side, og endvidere, at saaledes som Sagen foreligger, staa Rowan og Tietgen sig alligevel godt ved hele Handelen. Nu maa jeg dog spørge, hvad er da den hele Historie, forsaavidt vi skulde tale om den her? Historien er simpelvel den, om den ene Part skulde have hele Fortjenesten af de Transaktioner, som ere foregaaede, eller om de forskjellige Parter skulde dele den. Det bliver omtrent Facit. Skulde f. Ex. for at nævne de Vedkommende ved de rette Navne, skulde Zuel og Nyholm i tre Aar anvende betydeligt Arbejde, megen Ueilighed og Risiko paa flere Maader, derefter under anstrengte Forberedelser for at se deres Plan udført se sig underhaanden af deres Modstandere førte bort fra dem, hvis Hjælp de absolut trængte til paa forskjellig Maade. — jeg skal ikke fremkomme med Specialiteter i den Henseende her i Debatten — og endvidere ved en tvetydig eller ialtfald en uklar Fortolkning af Lovet, for det Første være ledet paa et Slags Glatis af Ministeriet, og derefter paa en Maade være forladt af det ved Forhandlingerne med det sjællandske Jernbaneselskab — skulde dette private Firma derefter have sagt: ja nu ere vi saaledes komne an, nu er Stillingen denne, og nu erkjende vi, at vi billigvis bør af Brygt for Pressen og alle de Forhold, der

have gjort os det umuligt at gennemføre vor Plan, lade de Andre løbe af med hele Fortjenesten. Jeg siger, at det er ialtfald menneftelig, om de Vedkommende — jeg bedømmer ikke Transaktionerne og Forhandlingernes Gælftheder — havde under disse Forhold sagt: „Nei, er det kommet til det Tidspunkt, at vi ikke, uden at Publikum og Landet forlange en Risiko af os, som vi ikke uden i den yderste Nød tør løbe, kunne fortsætte vor Plan“ — det er muligt, at de maatte alligevel have vovet den, det skal jeg heller ikke dømme om — „saa kunne vi dog ikke slippe denne Sag paa den Maade, at man, efter at have forhandlet bag vor Ryg med vore Folk, med dem, der have sluttet sig til os, og søgt at forstyrre hele det Forhold, derefter lade os staa med, hvad man i daglig Tale talder, en lang Næse og endvidere med Tab af Tid og Penge, Ueilighed og Risiko, det Sidste ogsaa ligeoverfor dem, vi have havt med at gjøre“. Om disse Herrer i denne Stilling sige: „Nei Tak, det tage vi ikke imod, saa vidt gaa vi dog ikke, vi ville ialtfald dele Byttet med vore Seirherer“, da svarer jeg, at denne Betragtning er menneftelig, og jeg gad vide, med hvad Ret Publikum og Pressen nu saa ensidig falder over denne ene Part, medens jeg er overbevist om, at man ikke vilde have kunnet et Ord, hvis den anden Part havde beholdt hele Fortjenesten. De øvrige specielle Forhandlinger skal jeg ikke komme ind paa, men naar jeg tænker paa denne Historie og tænker paa det Krønkelfe Projekt, kan jeg ikke negte, at det har dog en vis Interesse at bemærke, at i en vis Grad bliver dog det flogede og besindige sjællandske Jernbaneselskab det, der betaler Gildet, ikke just saa meget gennem Antægskapitalen som dergjennem, at Aktionærerne ikke faae det Renteoverskud, som de ellers vilde kunne faae. I Virkeligheden er det altsaa de flogede og besindige Mænd, som i den Henseende selv komme til at spytte i Bøssen. Jeg skal indrømme, at dette, at Antægskapitalen er bleven — det tror jeg ogsaa — en 3 til 400,000 Rb. mere end Garantisummen, ikke har den Betydning for Statskassen, som her er beregnet, idet man, naar man skal indløse Aktierne, maa indløse dem efter Kursen i de